

Pavel, între ICABOD și EMANUEL

Miercuri, 14 octombrie 2009

Gili Cârstea

Pavel nu putea fi mai explicit că evanghelia este infinit mai mult decât îndreptățire decât o face în capitolul patru din 2 Corinteni.

Noua teologie predicată astăzi în biserică (ca și vechea teologie, de altfel), are nevoie să-l ciopârțească dramatic pe Pavel, ca să obțină de la el o veste bună ruptă de scopul etern al lui Dumnezeu. Sau, cum o definesc partizanii acestei teologii, „neprihănirea prin credință nu este o experiență imanentă.”

Ei cred că taina evlaviei este o himeră, și că demonstrația pe care cerul a făcut-o în Hristos nu *trebuie*, nu *poate*, și nu *va fi* reprodusă niciodată în poporul lui Dumnezeu.

Este drept că Pavel a vorbit destul de puțin despre aceste subiecte profunde. Dar nu din cauză că nu le-a înțeles, sau că le-ar fi socotit neimportante, sau că nu le stăpâna suficient de bine.

Motivul care se repetă aproape obsesiv în scrierile lui este acela că – din păcate și spre disperarea lui – nu avea audiență pentru așa ceva. Frații lui erau la ani lumină depărtare de asemenea profunzimi, iar noii lui convertiți abia făceau primii pași într-o realitate complet străină de religia și cultura lor, așa că nu trebuiau împinși prea repede pe un drum greu de străbătut chiar și pentru cei mai versați dintre ucenicii lui Hristos.

Cu toate acestea, poate cu gândul la generația noastră, el își mai varsă sufletul, se mai răcorește puțin la izvorul fascinant al tainei lui Hristos, se „destrăbălează” un pic în oceanul științei mântuirii, deși conștient de eterna și periculoasa proximitate a rechinelor semantici, de ai căror colți comoara lui teologică nu a scăpat în nicio generație de atunci încoace.

Așa se întâmplă aici, în capitolul patru al celei de-a doua epistole către corinteni. Întregul pasaj sună ca o provocare pentru teologia modernă predicată în Laodicea, teologie care nu are ochi tocmai pentru elementul central în jurul căruia se învâртеște marea controversă: Scopul etern al lui Dumnezeu în creațiune, revenirea Șekinei în templul ei.

Apostolul spune că evanghelia predicată de el este „acoperită” pentru unii, și că „acoperirea” nu este accidentală, ci rezultatul muncii unui personaj eluziv și secretos pentru publicul larg, pe care el îl numește aici „dumnezeul veacului acestuia” (2 Cor 4:3-4). Cine este personajul? Mă îndoiesc că mai are nevoie de vreo prezentare.

Ei bine, ce era de „acoperit” în evanghelie? Ce nu trebuia să se vadă bine, pentru interesele acestui „dumnezeu”? Asupra cărui subiect trebuiau mințile necredincioase „orbite”? Ascultați:

„Ca să nu vadă strălucind lumina evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.”

Aceasta este o bătălie milenară. Chipul lui Dumnezeu, divinitatea locuind în Hristos nu trebuia văzută ca soluție la problema păcatului.

Lumina evangheliei este slava lui Hristos, iar acea slavă provenea din prezența Șekinei întoarsă la locul ei de drept, templul inimii. Ea Îl făcea pe Hristos „plin de toată plinătatea dumnezeirii,” fiind la originea întregii vieți lipsite de păcat a Domnului Hristos, în cele mai variate și extreme teste la care a fost supus. Șekina locuind în Hristos era chiar „chipul lui Dumnezeu.”

Când poporul lui Dumnezeu vede „slava lui Hristos” ca fiind explicația pentru viața Lui fără păcat, atunci avem o evlavie autentică, o evanghelie curată, un Hristos adevărat.

După ce identifică misiunea oricărui urmaș al lui Hristos în acești termeni: „Să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos (4:6), Pavel trage concluzia întregului sistem ceremonial construit în jurul Sanctuarului:

„Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi” (4:7).

Pe această temelie de neclintit au construit Jones, Waggoner și Ellen White solia îngerului al treilea. Scopul etern al lui Dumnezeu este să așeze din nou comoara în vasele de lut goale, părăsite și devastate de păcat. Vasul devine un obiect de cinste doar atunci când comoara este așezată la locul ei, iar comoara, Șekina, va face din fiecare vas de lut exact ceea ce a făcut din Fratele nostru mai mare, pe care L-am străpuns, speriați de slava care locuia în El.

Dacă lumea aceasta (sau dumnezeul ei) a tolerat oarecum descoperirea tainei lui Hristos pe calea metaforelor sanctuarului, ea a manifestat cea mai crudă violență împotriva celor prin care metafora devenea realitate.

Primul a fost Omul Isus Hristos. Deoarece El a venit „să ne facă părtași de natură divină,” și deoarece „viața Lui declară că omul unit cu divinul nu comite

păcat” (MH 180), omenirea – prin reprezentanții ei locali – L-a omorât fără nicio ezitare.

La fel au făcut cu Ștefan, primul dintre urmașii lui Hristos care a înțeles ce este „Slava,” unde trebuie ea să locuiască și care sunt efectele ei asupra inimii păcătoase. L-au spulberat, căci o astfel de realitate nouă răsturna ordinea firească a lucrurilor, punea capăt ordinii umane obișnuite, în care vasul gol, lipsit de comoara pentru care a fost făcut, este singura stare acceptabilă.

Ultima generație a poporului lui Dumnezeu va fi întâmpinată cu aceeași furie și violență, atunci când va redescoperi „comoara,” „Slava” aceea care strălucea pe fața lui Isus Hristos. Cele mai de ocară „vase” vor fi făcute, prin întoarcerea Șekinei la locul ei, obiecte de mare preț, „terebinți ai neprihăririi,” un „sad al Domnului” care va mărturisi de-a lungul întregii veșnicii că temelia eternă a creațiunii, părtășia cu natura divină, este singura cale eficientă pentru o lume pașnică, liberă, fericită, sigură.

Guvernarea divină așteaptă - și pregătește - un popor care să pună capăt stării actuale a lumii, definită ca „ICABOD” (S-a dus slava), pregătind astfel calea pentru civilizația umană următoare, definită ca „EMANUEL” (Dumnezeu cu noi).

Magnificul nostru apostol Pavel a salutat-o de departe, i-a urat bun venit, și se odihnește în Hristos, sperând ca frații lui din Laodicea să „prindă” taina lui Hristos, să descopere „comoara” și să o transforme în solia aceluiași înger care va lumina întreg pământul cu slava lui.